

Jaký jsou naše obrazy? Perleť nás obnaží.
Jaký jsi ale ty? Zůstáváš stále stejný.
Na oko chlapec usměvavý uvnitř ale temný.
Podejte někdo skalpel a pak si do mě vejdi.
Pak si mě otevři a čti mě jako knihu.
Pomoz tomu údivu jsem koněm na dostihu.
Účastním se závodu, abych si uvědomil,
že tu stále žiju, že jsem to stále já.
Kdo vnímá silně rozdíly, když jaro střídá zimu.
Já znám ty návraty do prázdného bytu.
Kde vládne jenom chlad a ty se choulíš k linu.
Abys zase upřel vinu v tomhle příběhu.
Kde má volba hlavní roli a štěstí stále mizí
pomalu a bez zábran jako bublinky coly.
V ložnici je tma. Ve skříni vládnu moli.
Jsem to já a nebo on kdo samotu si zvolil? Hej!
Tak jsem to já a nebo on kdo samotu si zvolil?

Padááám. Nemůžu s váma nikam jít.
Padááám. Někdo přestříhnul tu nit.
A já teď nevím, jestli můžu žít,
když neznám konec a ani začátek.
Madam, nemůžu se otočit.
Padááám. Velkej je mi byt.
O jedný místnosti, hladte mě výsosti.
Hlavně teď na jaře, když tak voní květy.

Zahlíd jsem venkovní světlo. Holý větve.
A teplo. A jaro co si nepočkalo.
A proto přišlo dřív samo mezi činžáky.
Přímo na oběd, jako láska pro oběť.
Přišlo si jako dítě nečekaně pro něhu.
S tváří ze sněhu a přšelo na podlahu.
A já ho chtěl pozvat dál.
Ale pak vzal jsem kabát a do zahrad s ním utíkal.
Venkovní alej, chodník, špinavej sníh
co taje. Vlna tramvaje a slunce ve vočích.
Přesypávám otázky jak hodiny
a přes sklo vybírám si nostalgický vteřiny.
Který mi vzaly víc než daly. A přesto
tolik zaplnily popraskanou kádi.
Budme rádi, že květy jsou při zemi.
Jako my, ty a já, a spící mezi zdmi.

Padááám. Nemůžu s váma nikam jít.
Padááám. Někdo přestříhnul tu nit.
A já teď nevím, jestli můžu žít,
když neznám konec a ani začátek.
Madam, nemůžu se otočit.
Padááám. Velkej je mi byt.
O jedný místnosti, hladte mě výsosti.
Hlavně teď na jaře, když tak voní květy.

Už je to znovu tady, roztály zimní ledy.
A já si zase představuju ruce mého dědy.
Dědy co má zdraví, děti, přesto je teď sám.
Vztahy jsou zvláštní, proč vám to povídám?

Znáte to přece taky, obrazům často chybí rám.
Jaký jsou asi mraky plující nad Jizerky.
Jsem pár minut v klidu, chci myslet na rodinu,
ne zas jenom na to, jak jsem strávil zimu.
Čekal jsem teplý vítr, on rozehrál mi ruce,
proč mě ale studí moje vlastní srdce?
Ach moje milá, prej musíme být dva,
abychom mohli zplodit dalšího člověka.
Prej musíme být dva a to ve světě,
kde snad vládne náhoda. Jsme sami součástí.
Jsme něčím prokletí? Nebo nám cizí dojetí.
Chtěla to moje máma, chtěla to příroda.